

tal verzen van nieuwere dichters. Zij heeft een niet groote, maar bizonder sympathieke stem. . . .”

Dit was eind 1894. Ook in het voorjaar van 1895 gaat het nog zo door: „verdienstelijk voorgesteld”; „een waardige vertolkster”. „Alida Klein als koningin in Vorstenschol. Sinds wij haar het laatst zagen, heeft haar vertolking niet onbelangrijk gewonnen aan kracht en zekerheid. Er was veel, zeer veel te prijzen”.

Zijn oordeel wordt op prijs gesteld. Sinds november 1892 moeten nieuwe stukken ter beoordeeling voor het Leescomité (uit het Hoofdbestuur) niet langer worden ingezonden bij Marcellus Emants, maar aan zijn adres, Wijnhaven 15. Als in april 1893 Herman Heyermans' eerste stuk „Dora Kremer” wordt opgevoerd, breekt hij dit af, in de overtuiging, dat hij veel beter werk kan leveren. En hij krijgt gelijk!

Op 18 mei 1895 houdt het Nederlandsch Tooneelverbond zijn jaarvergadering te Groningen in „de Harmonie”, onder voorzitterschap van prof. dr. A. G. van Hamel. Het gaat er vrolijk toe en Jean is er in zijn element.

Op 22 mei schrijft hij voor 't laatst zijn „Uit de Maasstad” onder het motto „Parlons caprice!”, eindigende: „Vous convenez donc qu'une femme peut en avoir?”

Wat heeft er die zomer plaats gehad? Wij zullen het niet te weten komen.

Op woensdag 4 september 1895 wordt de Rotterdamse samenleving opgeschrikt door het noodlottige bericht. Vrijdag en zaterdag d.a.v. staat in de overlijdensadvertentie, door zijn vader ondertekend, dat bezoeken van rouwbeklag niet kunnen worden afgewacht. Maar de deelneming bij de begrafenis, waar niet mocht worden gesproken, is des te groter: een overstelpende schat van palmen en bloemen dekt de baar. En een broeder zegt: „als Jan had kunnen weten, dat zijn sterven zoveel deelneming zou wekken en dat hem bij zijn begrafenis zulk een hulde gebracht zou worden, misschien ware de noodlottige slag niet gevallen”.

Hoog wordt door prof. Van Hamel in het eerstvolgend nummer van „Het Tooneel” opgegeven over de charmante kwaliteiten van de overledene. „In de engere kring van het Hoofdbestuur hielden wij veel van hem; dat wist hij. Dat was zoo van zijn eerste optreden af, tot de vroolijke dagen van het Groningsche feest toe”. „Als Hamlet stond hij voor het dilemma: te zijn of niet te zijn; en om